

SZÉPIRODALOM

CZIGÁNY GYÖRGY

N a p o k

*Magát magába temető,
még újszülött, máris halott
napok. Napoknak vonulása.
Megvakult, fényes angyalok.
Ki él, vége-nincs sorra lát.
Léttel biteget ami nincs,
nyitja, folyton veri a semmi,
a zsarnok álmok kapuját.
Végeláthatatlan a sor már.
Roskadva mellkasunkban élnek,
beomló sorok sokasága.
Elakadó szív börtönének
falán fölfutó dallamok,
test is, várakozó virág.
Lágerbe vonuló napok.
S bőröndjeinkkel megy a bordár:
fölsleges rubás kosárból
kandikál ki valami kék,
leányka blúz legfelső gombja.
Öröm fakad az égzengésben?*

*S zúdulnak egymásra napok,
jégtorlaszok és venyigék.
Sebesek, mozdulatlanok.
Halálunk csak az Isten gondja:
sejtjeinkben már gyűlik áram,
józan föltámadásra készen,
hogy lehessen is együtt lenni
velük valaki mosolyában.*